

[Bækgaard.]

Princippet i Loven er, mener jeg, netop dette, at de enkelte faar et bestemt tilmaalt Beløb, en fast Rente eller hvad man nu vil kalde det, og saa har man den Tillid til dem, at de selv kan disponere derover, saadan som de nu finder det bedst og mest formaalstjenligt, og det synes jeg ikke vi skulde komme bort fra. Derfor mener jeg, det er uheldigt og skaber Usikkerhed, naar der stadig fremsættes Forslag i den Retning om en særlig Brændselshjælp. De Kontrolbestemmelser, som er indsat i Lovforslaget, vil efter min Mening ogsaa kunne komme til at virke uretfærdigt og noget uheldigt. Saadanne Bestemmelser bliver jo sædvanligvis indsat, for at saa mange som muligt skal faa godt af Loven, og saa maa man jo have nogle meget vide Fortolkninger, for efter Ordlyden vil en hel Del blive udelukket fra at faa godt af en saadan Hjælp, idet det er saadan, i alt Fald i Landkommunerne, og jeg tror ogsaa i en ikke ringe Del af Bykommunerne, at man forskaffer sig det Brændsel, der er nødvendigt til Vinterens Forbrug, om Sommeren. I saa Fald vil de Bestemmelser jo ikke kunne komme til at passe, som man i Almindelighed indsetter i en saadan Lov, og som ogsaa findes i dette Lovforslag. Jeg mener altsaa, at et fast aarligt Beløb til fri Brug plus et procentvis Beløb, som vi nu har det i § 6, og som Lovforslagets § 2 tager Sigte paa at udvide lidt, er det mest tiltalende baade for dem, der skal nyde; og for Kommunalbestyrelserne, der skal arbejde med Loven i Praksis.

Maa jeg endelig til sidst sige et Par Ord om det kommunale Selvstyre. Det er et Ord, som bruges meget bl. a. i denne Forbindelse, og som efter min Mening ogsaa misbruges noget. Disse Paragraffer gaar for største Delen ud paa, at Kommunalbestyrelserne bemyndiges til det og det — og saa hævder man, at det absolut er Selvstyreprincippet, man her holder sig til. Men hvis man ser nærmere paa, hvordan det vil virke — man forstaa jo sædvanligvis kommunalt Selvstyre saaledes, at der ogsaa er forbundet økonomisk Ansvar og økonomiske Forpligtelser dermed — ser man f. Eks. paa, hvordan Forhøjelsen af det fradragsfri Beløb vil komme til at virke for dem, som faar en Forhøjelse af 100 Kr. i deres Rente, saa vil af disse 100 Kr. Staten komme til at udrede 58 Kr. 33 Ø. og Forsørgelseskommunen — hvis den ikke er den samme som Opholdskommunen, og det er den i mange Tilfælde ikke — 31 Kr. 25 Ø., medens Opholdskommunen kommer

til at yde 10 Kr. 42 Ø., altsaa godt en Tiendepart. Da det alene er Opholdskommunen, der er bestemmende paa dette Omraade, kan man ikke absolut fastholde, at der er Tale om kommunalt Selvstyre, idet Forsørgelseskommunen ikke faar Lejlighed til at være medbestemmende, skønt den dog yder 3 Gange saa meget som Opholdskommunen, og Staten ogsaa yder sit Bidrag. Jeg mener, at her er Tale om en Opgave, som Stat og Kommuner har taget op i Fællesskab; man kan ikke sige, at det udelukkende er en kommunal Opgave. Derfor er det i nogen Grad at misbruge Ordet kommunalt Selvstyre, naar man vil hævde, at der her er absolut Selvstyre.

Man vil maaske af disse Bemærkninger forstaa, at vi ikke kan anbefale Lovforslaget som Helhed. Derimod vil vi ikke bortvise Tanken om at optage en Under søgelse af, om der i visse Tilfælde kan være Grund til Forbedring af den gældende Lov, og i den Henseende kan jeg — idet mine Udtalelser falder paa hele mit Partis Vegne — pege paa § 2. Vi kunde godt tænke os, at man kunde komme til Hjælp efter den Paragraf ogsaa med Forsyning af Brændsel, idet vi, som jeg sagde før, mener det er uheldigt, at Bestemmelse herom træffes ved en særlig Lov.

Carl Jensen: Det Forslag, der her foreligger, er, som det allerede er sagt, af midlertidig Karakter. Det gælder om dette som om det forrige, at der forberedes en Samling af alle disse Spørgsmaal under en Lov. Lige fra 1923 har der hvert Aar i Rigsdagen foreligget en Lov om Brændsel til Aldersrentenydere, og en saadan Lov er jo blevet vedtaget hvert eneste Aar med Undtagelse af et enkelt. I Aar har den højtærede Socialminister udvidet Forslaget saaledes, at han medtager Invaliderrentenydere og visse kronisk syge.

Dette Spørgsmaal om Brændsel kommer man ikke uden om, før det løses til Bunds. De gamle faar ingen Penge til overs til Brændsel, og derfor vil man hvert Aar, naar Vinteren staar for Døren, møde det Forhold, at de gamle ikke har Brændsel. Der er ogsaa dem, der synes, det er malplaceret, at man Aar for Aar behandler dette Spørgsmaal paa Rigsdagen. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere en Udtalelse af et Blad, som ikke er socialdemokratisk, nemlig „Kristeligt Dagblad“. Det skriver:

„Fra et partipolitisk Standpunkt kan der naturligvis fremføres mange Betænkeligheder mod Forslaget om Brændselshjælp